

"Te kuljette eksyksissä, koska ette tunne pyhiä kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa." (Matt.22:29)

Marko Huhtala

SEURAKUNTA – KRISTUKSEN RUUMIS

kreikaksi ἐκκλησία, *ekklesia*, verbistä *ekkaleo*, "kutsua ulos" – uloskutsuttujen joukko

SEURAKUNNAN SYNTY

Seurakunta syntyi ensimmäisenä helluntaina. Pyhä henki on seurakunnan äiti, joka synnytti seurakunnan. Pyhän hengen tehtävä on koota seurakunta ja varustaa se tehtäväänsä varten. Seurakunta on Jeesuksen ristinkuolemasta alkaneen lopunajan Jumalan työase. Pyhä Henki siis kokoaa kristillisen kirkon ja tekee sen pyhäksi. Kirkko/ seurakunta on armahdettujen syntisten yhteisö, joka luottaa Jumalaan ja jossa Pyhä Henki herättää uskon ja rakkauden.

Apt 2:37 *Kuullessaan tämän kaikki tunsivat piston sydämessään, ja he sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: "Veljet, mitä meidän pitää tehdä?" 38 Pietari vastasi: "Kääntykää ja ottakaa itse kukin kaste Jeesuksen Kristuksen nimeen, jotta syntinne annettaisiin anteeksi. Silloin te saatte lahjaksi Pyhän Hengen. 39 Teitä tämä lupaus tarkoittaa, teitä ja teidän lapsianne, ja myös kaikkia niitä, jotka ovat etäällä -- keitä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu."*

40 Pietari jatkoi vielä puhettaan. Hän vetosi heihin ja kehotti: "Antakaa pelastaa itsenne, ettette hukuisi tämän kieroutuneen sukupolven mukana." 41 Ne, jotka ottivat hänen sanomansa vastaan, kastettiin, ja uskovien joukkoon tuli sinä päivänä lisää noin kolmetuhatta henkeä".

SEURAKUNNAN YHTEISELÄMÄ

Apostolien tekojen alkuosassa kuvataan seurakunnan elämää. Seurakunta on yhteisö joka kokoontuu yhteiseen jumalanpalvelukseen. Tämän yhteisen jumalanpalveluksen keskeisiä elementtejä ovat rukous (λειτουργία eli "yhteinen työ") sekä ehtoollinen, jonka juuret ovat juutalaisessa sapattiatierissa ja Jeesuksen jäähyväisateriassa (pääsiäisateriassa). Tästä kuvauksesta näemme myös kolmannen tärkeän elementin yhteyden, jonka synnyttää Pyhä Henki

Apt 2:42 *"Seurakunta kuunteli ja noudatti uskollisesti apostolien opetusta. Uskovat elivät keskinäisessä yhteydessä, mursivat yhdessä leipää ja rukoilivat. 43 Pelko levisi ihmisten keskuuteen, ja apostolien käten kautta tapahtui monia ihmeitä ja tunnustekoja. 44 Uskovat pysyttelivät yhdessä, ja kaikki oli heille yhteistä. 45 He myivät talonsa ja tavaransa, ja rahoista jaettiin kaikille sen mukaan kuin kukin tarvitsi. 46 Joka päivä he uskollisesti kokoontuivat temppeliin, ja kodeissaan he yhdessä mursivat lei-*

pää ja aterioivat riemullisin ja vilpittömin mielin. 47 He ylistivät Jumalaa ja olivat koko kansan suosiossa, ja päivä päivältä Herra liitti heidän joukkoonsa niitä jotka pelastuivat”.

SEURAKUNTA ON KRISTUKSEN RUUMIS

“Sillä niin kuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin; sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia...” 1.Kor.12:12,13.

On vain yksi Kristus ja hänellä on vain yksi seurakuntaruumis, johon kuuluvat kaikki hänen omansa. Tämä seurakuntaruumis koostuu kaikkialla maailmassa elävistä Jeesusukseen uskovista ihmisistä sekä niistä, jotka ovat jo perillä Isän luona. Samalla tavalla paikallinen seurakunta on Kristuksen ruumis. Seurakunnalla voimemekin ymmärtää maailmanlaajuisen Kristuksen seurakunnan, paikallisen seurakunnan, alueellisen tai kansallisen seurakunnan.

KUKA KUULUU SEURAKUNTAAN

Mistä tietää, kuka kuuluu Kristuksen ruumiiseen, joka on seurakunta? **“... siitä me tiedämme hänen meissä pysyvän, siitä Hengestä, jonka hän on meille antanut.” 1. Joh.3:24.** Mistä tietää, kuka ei kuulu Kristuksen ruumiiseen? **“... jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa” Room.8:9.** Seurakuntaruumiiseen kuulumisen ratkaisee vain, onko ihmisessä Kristuksen Henki. Ihmisen käyttämät sanat eivät pohjimmiltaan ratkaise, onko hän Kristuksessa, vaan ihmisessä oleva Jumalan synnyttämä uusi elämä. Vaikka joku uudestisyntynyt ihminen sanoisi itsestään **“En kuulu ruumiiseen”, ei hän silti olisi seurakuntaruumiiseen kuulumaton ja vaikka joku sanoisi toisesta uskovasta: “En tarvitse sinua seurakuntaruumiissa”, ei tämä silti olisi siihen kuulumaton. (1. Kor.12:15-21).** Tässä korinttolaiskirjeen luvun asiayhteydessä puhutaan sekä maailmanlaajuisesta seurakuntaruumiista että paikallisesta seurakunnasta. Molemmissa on sama periaate, joka ratkaisee seurakuntaan kuulumisen. Pohjimmiltaan sanominen tai sanomatta jättäminen eivät ratkaise, kuka kuuluu seurakuntaan, vaan Jumalan Pyhän Hengen sinetti.

“... me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi ...” 1. Kor.12:13. Jumala on se, joka määrittelee, kuka kuuluu hänen seurakuntaansa ja kuka ei. Ihmiset voivat asettaa mitä tahansa ehtoja, millä perusteella uusia jäseniä hyväksytään heidän yhteisöön, mutta näin ei ole seurakunnassa. Ehdot eivät ole ihmisten muodostettavissa, vaan Jumalan. Jos Herra ei anna Jumalan lapseuden Henkeä jollekin, eivät ihmiset voi tehdä millään keinoilla hänestä seurakunnan jäsentä. Vastaavasti jos jollakin on Pyhä Henki ja hän vaeltaa Hengessä, eivät ihmiset voi tehdä sellaista henkilöä paikallisseurakuntaan kuulumattomaksi. Aloite ja päätösvalta on siis Jumalalla, mutta ihmisten velvollisuus on toimia näiden Jumalan päätösten ja kehotusten mukaan. Hän ei toimi meidän puolestamme niissä asioissa, jotka hän on antanut meidän tehtäväksemme.

”SEURAKUNTAKULTTUURI”

Efesolaiskirje 4: 11-16

”Hän antoi seurakunnalle sekä apostolit että profeetat ja evankeliumin julistajat, sekä paimenet että opettajat, 12 varustaakseen kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen. 13 Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden, 14 silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä ja ovat kavalien ja petollisten ihmisten pelinappuloita. 15 Silloin me noudatamme totuutta ja rakkautta ja kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, häneen, joka on pää. 16 Hän liittää yhteen koko ruumiin ja pitää sitä koossa kaikkien jän-

teiden avulla, kunkin jäsenen toimiessa oman tehtävänsä mukaan, ja näin ruumis kasvaa ja rakentuu rakkaudessa.”

Efesolaiskirjeen kohta kuvaa seurakunnan toimintaa ja sitä kulttuuria mikä siellä täytyisi vallita. Seurakunnan johtajien erityisenä haasteena on luoda sellainen kulttuuri, jossa kaikki Jumalan kansan jäsenet löytävät oman ainutlaatuisen lahjansa ja palvelustehtävänsä. seurakunta on siis yhteinen. Tästä muodostuu Kristuksen näkyvä ruumis yhteiskunnan keskelle. Ainoastaan tällaisen kulttuurin kautta ulkopuolella olevat ihmiset voivat kokea Jumalan Hengen toiminnan eläväksi. Tällainen pyhien yhteys on kutsuva.

SEURAKUNNAN ILMAPIIRI

Palvelutehtävistä rakentuvan seurakunnan ilmapiiri muodostuu ainutlaatuiseksi. Kuuluu jo edesmennyt saarnamies Frank Mangs pitää seurakunnan ilmapiiriä tärkeimpänä tekijänä evankeliumin voitokulun kannalta. Mangs kuvaa ilmapiiriä esimerkillä, miten ennen Suomessa ihmiset syntyivät saunassa. Saunassa on oikea lämpötila, puhtaus ja ilmapiiri. Seurakunnassa jossa on oikea ilmapiiri, rukouksen ja palvelemisen ilmapiiri, voi syntyä uusia Jumalan lapsia. Seurakunta rakentuu yksilöistä. Meistä jokainen on vastuussa seurakunnan ilmapiiristä. Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa, kun tämä tulee todeksi jokaisen seurakuntalaisen kohdalla syntyy yhteisestä ilmapiiristä jotain ainutlaatuisia.

SEURAKUNTA ON PERHE

Seurakuntaa on usein sanottu Jumalan perheeksi. Me kaikki Jeesuksen seuraajat olemme Jumalan lapsia, hänen perheväkeään. Jumala on meidän rakastava Isämme. Ennen sitä on kuitenkin hyvä tutkia, mitä kaikkea sana perhe voi tarkoittaa:

Peruserhe Kun puhumme perheestä, tarkoitamme useimmin kotia, jossa asuvat isä, äiti ja lapset. Se on perheen perusyksikkö eli ydinperhe.

Laajentunut perhe Kun lapset kasvavat ja perustavat omia perheitään, yksikkö kasvaa suuremmaksi. Perheeseen kuuluvat nyt isovanhemmat, lapset ja heidän lapsensa. Ja eipä aikaakaan, kun perhe jälleen kasvaa, kun mukaan tulevat myös lasten lasten lapset.

Suurperhe ja suku Kun koolla on useampia sukupolvia ja perheitä lapsineen ja isovanhempineen, joukko voi kasvaa useiden kymmenien tai jopa satojen kokoiseksi. Silti koolla on edelleen samaa perhettä ja sukua olevia ihmisiä. Näin on siitä huolimatta, että melkoinen osa heistä on tullut mukaan perheeseen avioliittojen kautta.

Mitä tämä tarkoittaa sovellettuna Jumalan perheväkeen eli seurakuntaan? Mikä loppujen lopuksi on seurakunta? Voisiko vastaus olla tällainen?

1) Pienet rukous- ja raamattupiirit sekä kotisolut Jeesus kutsui seuraajikseen oman pienryhmänsä, rukous- ja kasvuryhmänsä eli kaksitoista opetuslasta. Heidän kanssaan hän eli kolme vuotta opettaen, rukoillen ja näyttäen omalla esimerkillään, miten evankeliumia viedään eteenpäin.

Kun pienet muutaman hengen joukot kokoontuvat rukoilemaan ja lukemaan Raamattua, koolla on seurakunta. Kyse on yhdestä ja samasta Jeesuksen seurakunnasta riippumatta siitä, kuuluvatko mukana olevat samaan paikalliseen seurakuntaan tai edes samaan tunnustuskuntaan. Näin meille nimittäin vakuuttaa itse seurakunnan pää Jeesus Kristus: ***”Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskuksellaan.” (Matt. 18:20)***

2) Muutaman kymmenen hengen Alfa-kurssit, raamattukoulut, sanan ja rukouksen illat jne. Kahdentoista opetuslapsensa lisäksi Jeesuksella oli myös laajempi oppilaiden joukko. Kaikkia heitä hän opetti, kaikkien heidän kanssaan vaelsi ja kaikki heidät lähetti väliillä työharjoitteluun:

”Sen jälkeen Herra valitsi seitsemänkymmentä muuta ja lähetti heidät kaksittain edellensä jokaiseen kaupunkiin ja paikkaan, jonne hän itse aikoi mennä. Ja hän sanoi heille: ”Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa. Menkää; katso, minä lähetän teidät niin kuin lampaat susien keskelle.” (Luuk. 10:1-3)

Kun me kokoonnumme esimerkiksi raamattukouluun tai Alfa-kurssille, koolla on seurakunta. Se voi muodostua edellisen kohdan pienryhmistä tai muista Jeesukseen turvautuvista.

Jos sinulla on saavissa sata litraa vettä ja kaadat siihen litran lisää, niin saavissa on 101 litraa vettä. Sillä ei ole merkitystä, mikä osa vedestä oli saavissa jo aikaisemmin ja mitä tuli mukaan vasta viime hetkellä. Samalla tavalla kaikki seurakuntaan tulleet ovat samalla viivalla riippumatta siitä, miten, koska tai kenen kutsusta he ovat mukaan tulleet. Kaikkia heitä Jeesus rakastaa ja kutsuu seuraajikseen.

3) Paikallinen seurakunta Raamatussa kerrotaan paljon seurakunnista. Paavalin kirjeet kirjoitettiin opiksi, ojennukseksi ja rohkaisuksi paikallisille seurakunnille. Paikallinen seurakunta on kristitylle luonteva hengellinen koti ja kasvupaikka. Jokaisella tulisi olla myös oma paikallinen seurakunta.

Luterilaisen kirkon kaikki seurakunnat ovat parokiaalisia eli paikallisia. Tämä tarkoittaa sitä, että ne jotka asuvat Järvenpään kaupungissa, eivät voi liittyä esimerkiksi Keravan tai Tuusulan luterilaiseen seurakuntaan. Jos jonkun luterilaisen seurakunnan laitumet ovat kuivat tai loppuun kalutut, lampaan on joko tyydyttävä niukkuuteen tai erottava koko kirkosta. Parokiaallisen seurakunnan jäsenyys muistuttaa tässä tsaarinajan maaorjuutta, eikä se liioin toimi aivan uskonnonvapauden periaatteen mukaisesti.

Käytännön syistä myös vapaiden suuntien seurakunnat ovat paikallisia seurakuntia, mutta niiden jäsenillä on halutessaan mahdollisuus liittyä toisella paikkakunnalla toimivaan seurakuntaan.

4) Maailmanlaajuinen seurakunta Tämän Jeesus rukoili olevan yhtä hänessä ja Isässä niin kuin he ovat yhtä. Jos tämän seurakunnan todistus ulospäin, maailmalle, on yhteneväinen, niin maailma voi uskoa, vaikka maailmanlaajuisen seurakunnan sisällä olevissa kirkkokunnissa, paikallisseurakunnissa ja vielä pienemmissä seurakunnan olomuodoissa ajateltaisiin ja tulkittaisiin opillisia asioita eri tavoin. Erimielisyydet kehällisissä asioissa eivät haittaa, jos käsitys keskeisistä asioista eli Jeesuksesta ylösnousseena Jumalan Poikana, Vapahtajana ja syntien sovittajana on yhteinen.

RAAMATUN MALLI SEURAKUNNASTA

Raamatusta löytyy hyvin vähän ohjeita seurakunnan rakenteesta. Tästä huolimatta, kuten olemme jo nähneet, Raamattu kertoo paljon siitä millaista toimintaa alkuseurakunnassa oli. Alkuseurakunta joutui elämään kahdessa eri kulttuurissa: Palestiinan juutalaisessa yhteiskunnassa ja ensimmäisen vuosisadan kreikkalais-roomalaisessa yhteiskunnassa. Kummassakin kulttuurissa seurakunta muodosti sellaiset ”viinileilit”, jotka parhaiten toivat esiin seurakunnan luonteen ja tehtävän kyseisessä kulttuurissa. Raamatun alkuseurakunta ei ollut organisoitu laitos vaan pyhien yhteys. Nykyään näemme kuitenkin valtavan määrän organisaatioita, laitoksia, yhdistyksiä ja järjestöjä. Tästä syystä täytyy erotta kaksi erillistä asiaa seurakunta ja seurakunnalliset ulkorakenteet. Seurakunta on Jumalan luoma hengellinen tosiasia. Se on samanlainen pyhien yhteys kulttuurista riippumatta. Se on aina Jumalan valtuuttama evankeliumin ja sovituksen julistaja. Seurakunta kirkastaa Jumalaa. Raamatullinen seurakunta on se, joka kokoontuu kodeissa ja temppelissä (laajempi ja pienempi kokoontuminen). raamatullisen seurakunnan ominaisuuteen kuuluu, että sen johtajuus perustuu armolahjojen käyttöön. Täysin eri asia on ns. ulkorakenteet, jotka on luotu tukemaan tätä toimintaa. Tällaisia rakenteita syntyy, kun mietitään miten organisoidaan esim. yhteinen lähetystehtävä tai evankelioimiskampanja. Nämä ns. ulkorakenteet saavat elinvoimaisuutensa siitä, miten ne tukevat pyhien yhteyttä ja yhteistä tehtävää. Valitettavasti niistä usein tulee itsetarkoitus ja niistä pidetään kiinni, vaikka ne itse asiassa olisivat jo tarpeettomia.

SEURAKUNTAVIRAT, YLEINEN PAPPEUS

Niin kauan kuin kristillisen kirkon toiminta on työntekijäkeskeistä, työntekijöiden toimintakapasiteetti ja kalenteri muodostavat toiminnan katon. Mutta heti kun toimintavastuu jaetaan, ei toiminnan laajuudella ole kattoa lainkaan. Tässä on maallikkovastuun suuri siunaus, jonka jo Mooses appensa Jetron neuvosta sai oppia:

”Seuraavana päivänä Mooses istui tuomitsemaan kansaa, ja kansa seisoi Mooseksen ympärillä aamusta iltaan asti. Kun Mooseksen appi näki kaiken, mitä hän teki kansalle, sanoi Hän: 'Mitä tämä puuha on, jota sinulla on kansan kanssa? Miksi sinä istut yksin ja kaikki kansa seisoo ympärilläsi aamusta iltaan asti?' Mooses vastasi apellensa: 'Kansa tulee minun luokseni kysymään Jumalalta neuvoa...’” (2. Ms. 18:13-26).

”Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, Jumalan oma kansa, määrätty julistamaan hänen suuria tekojaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valoonsa.” (1.

Piet. 2:9)

”Hänelle, joka rakastaa meitä ja on verellään vapauttanut meidät synneistämme, hänelle, joka on tehnyt meidät kuningassuvuksi ja Jumalan, Isänsä, papeiksi, hänelle kunnia ja valta aina ja ikuisesti! Aamen.” (Ilm. 1:5-6) ---- ”Olet tehnyt heistä kuningassuvun, meidän Jumalamme pappeja; he tulevat hallitsemaan maan päällä.” (Ilm. 5:10)

”Ja he veisasivat uutta virttä, sanoen: ”Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista ja tehnyt heidät meidän Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä.” (Ilm. 5:9-10).

Jumala antaa seurakunnalle tarvittavat virat.

Raamatusta näemme paimenen viran (pastori) , diakonien asettamisen, apostolin viran, opettajan jne.

maallikko= leikos, joka tarkoittaa Jumalan kansan jäsentä.

KYMMENYKSET, ANNIT JA YHRIT

”Toisin kuin muiden ylipappien, hänen ei tarvitse päivittäin uhrata ensin omien syntiensä ja sitten kansan syntien sovittamiseksi. Hän on antanut kertakaikkisen uhrin uhratessaan itsensä.” (Hepr. 7:27)

Kymmenykset eivät pelasta. Vain Jeesus pelastaa. Laki kymmenyksistä kuuluu Vanhan testamentin aikaan, armosta kiitollinen antaminen uuden liiton aikaan. Kymmenysten maksaminen on vapaaehtoista, mutta sillä kuten muillakin teoillamme on seurauksensa.

”Antelias antaa ja rikastuu yhä, saituri kitsastelee ja köyhtyy.” (Sananl. 11:24)

”Muistakaa tämä: joka niukasti kylvää, se niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se runsaasti niittää. Kukin antakoon sen mukaan kuin on mielessään päättänyt, ei vastahakoisesti eikä pakosta, sillä iloista antajaa Jumala rakastaa. Hänellä on teille annettavana runsaasti kaikkia lahjoja, niin että teillä on aina kaikki mitä tarvitsette ja voitte tehdä runsaasti kaikkea hyvää.” (2.Kor. 9:6-8)